

Niels Kristian Lindblad Johansen´s
foredrag ved Novembermødet

Lidt om mig selv.

Jeg er født den 19. januar 1927 i Dybe, det ligger mellem Lemvig og Bovbjerg, min Far var dengang grovsmed.

Jeg blev konfirmeret den 20. april, 1941. Det var Pastor Monrad, der var præst i Dybe Sogn dengang. Der blev ikke flaget nogen steder

denne dag, det var nemlig Hitlers fødselsdag, og ham ville de i hver fald ikke flage for.

Da jeg gik i skole, havde vi også efterårsferie, det hed dengang kartoffelferie, så var der en hel uge vi blev sendt ud og samle kartofler op på de større gårde. Det kunne godt være koldt at kravle rundt på jorden, men vi fik jo 25 øre om dagen.

Jeg har prøvet lidt af hver, lidt landbrug, fiskeri fra Thyborøn, brunkul i Sdr. Resen ved Herning, jeg har også være soldat i 1947 i Århus.

I sep. 1946 fik jeg kørekort og kom til at køre lastvogn, og fik plads ved Jacob Riis i Ferring, (nu Riis rejse), et halvt år efter fik jeg udvidet til rutebil. Der var jeg så i nogle år, kom derefter til Carl Hansens rutebiler i Vejle, og der kom jeg til at køre bybus Mølholm og Grejsdal, og en del turist, og senere rutebil mellem Vejle og Esbjerg, hvor jeg også kørte en hel del år.

I 1954 blev vi flyttet til Vejle, 6 chauffører skulle køre derfra i stedet for fra Egtved og Holsted. Jeg fik et værelse oven på den gamle brugsforening.

I 1956 blev jeg gift med damefrisør Gudrun, vi fik en lille lejlighed i Fr. d. 7´s gade nr. 5 (Sara Sypige). Gudrun fik arbejde i Holsted og jeg kørte rutebil.

I året 1958 byggede vi selv hus på Lærkevej, hvor Gudrun fik sin egen damefrisørsalon, som hun havde i 30 år.

Vi havde ikke så meget fritid sammen, fordi i min tid som rutebilchauffør, var der forskudt arbejdstid, så jeg søgte arbejde ved Vejle Kommune i året 1961, og fik det. Jeg skulle være medhjælper ved lastbilen, det var lidt hårdt at skulle til at bruge en skovl, men det var jo bare om at klø på.

I 1962 fik jeg tilbudt stillingen som Vejformand og det sagde jeg tak til. Dengang var der ikke meget skrivi om ansættelse (jeg sender den lige rundt), det var bevis på, at jeg havde fået stillingen som Vejformand. Jeg fik en del kurser i København og

Niels Kristian Lindblad Johansen´s
foredrag ved Novembermødet

Ulfborg, og så havde jeg en rigtig god læremester i vejformand Harald Burkal, også mændene hjalp mig til at komme godt i gang. Jeg lavede mange udstykninger omkring Vejen by.

Ang. omlægning af kloak inde i byen. Det var meget vanskeligt og meget hårdt arbejde, det hele skulle foregå med håndkraft, for eksempel fra Fr. den 7´s gade, hele Østeralle – Østergade – Skovvej og Højvang. Dengang var der ingen gravemaskiner, der kunne bruges inde i byen. Det var der ingen plads til, der skulle bruges afstivning, det var jo dybt, så det skulle lempes op. Det vil sige, at der skulle laves en platform, hvor det jord man gravede løs, skulle skovles op, så stod der en mand på platformen og smed jorden helt op. Der var gerne 10 til 15 mand til det arbejde. Der var nogle, der brød gaden op foran, og nogle til igen at fylde op, det vil sige, at alt ler og stiv jord skulle læsses på lastvognen og køres væk, for der skulle fyldes sand i udgravningen, og det skulle jo stampes sammen. Det gjorde man med en håndstamper, der blev kaldt jomfru, en firkantet stolpe med en tværpind over foroven, hvor man løftede den op i, og lod den så falde ned igen. Det skulle jo gøres lag for lag.

Hver uge var det lønningsdag, det var gerne om mandagen, der var lønningsdag. Vejformændene havde pengene med ud på de forskellige arbejdspladser, ugelønnen fik de i kuverter, så var der glæde i skurvognene.

Vintervejret var et kapitel for sig selv.

Var det glat, skulle der jo strøs. De første år jeg havde med det at gøre, var det sand, der blev strøet ud på vejbanen. Først tidlig om morgenen skulle der læsses sand på lastbilen, det var også med skovl, dernæst satte man en spreder, som kaldtes "kaffemøllen" på bagsmækken af lastbilen, og så var der to mand til at skovle sand ned i den, så det blev spredt fint ud på vejen.

Efter nogle år begyndte man at strø med salt, det var mere effektivt, men også en del dyrere at bruge. Ved Vejen Kommune begyndte vi med 1 sæk salt, som blev brugt ved vejkryds, men det blev snart til mere. Det var rart at bruge.

Snevejret var anderledes. Til at begynde med skulle der kaldes på folkene, der var ikke mange, der havde telefon dengang. Der skulle monteres sneplov på bilen, det var både koldt og mørkt ude på den lille plads.

Niels Kristian Lindblad Johansen´s
foredrag ved Novembermødet

Jeg tænker på, da vi havde Materialegård bag smed Ole Madsen i Ahorngade. Der var ikke megen plads deromme, ingen kontor, ingen rum til at spise i, men det fik vi da lavet.

Dejligt var det, da der blev bygget ny Materialegård. Der var lys og varme, og vi fik mange store maskiner, både læsse- og gravemaskine, ja mange ting blev meget lettere at lave.

Men det var ikke alene udstykningsarbejde der skulle gøres, der var også meget socialarbejde, der også skulle passes. Der skulle køres sygesenge ud, hvor der var brug for dem.

Der var ikke så meget hjælp som nu.

Der er nogle ting, jeg godt kan fortælle, blandt andet skete det en gang, at der blev ringet kl. 4 om morgenen fra en af de ældre damer, der boede i huset på hjørnet af Vesterled og Vesteralle (Jomfruburet blev det kaldt), og der blev sagt: "Niels, jeg ved at du er tidligt oppe, vil du ikke godt komme herved. Jeg kan ikke lukke mit vindue i soveværelset. Jeg har bundet en snor i vinduet for at holde det lukket". "Nå ja, nu skal jeg komme". Ganske rigtigt sad hun på sengen og holdt fast i snoren. Jeg fik lukket vinduet, hjalp hende i seng, hun fik et lille klap på kinden og jeg sagde: "sov nu godt". Så var det i orden. En gang blev der ringet efter mig, jeg skulle komme om på Vesterled i boligblokken. Da jeg kom derop, stod både lægen og sygeplejeren uden for døren. Jeg spurgte, hvad der var i vejen. De sagde, at de var blevet smidt ud af den ældre dame. Hun skulle have ilt gennem næsen, og det skulle vejformanden gøre. Hun ville ikke have andre til det. Det blev også gjort, sådan var der så meget. Johanne (Galop Johanne) skulle også have hjælp. Så dryppede der en vandhane, der skulle skiftes pakning, og der var rigtig mange opgaver, der skulle på plads.

Geoginefest, der kom til at hedde Troldefest, var meget spændende at have med at gøre. Det tog næsten 14 dage at bygge op og tage ned igen. Det skulle jo bruges igen næste gang. Alle siddepladser til Cirkus Geogine skulle skilles ad og gemmes.

Der var en masse møder før tiden, der skulle jo findes et navn til festen. Der skulle findes solister. Aftaler med tivoli om hvad de skulle give for at være med.

Niels Kristian Lindblad Johansen´s
foredrag ved Novembermødet

Det var meget sjovt at være med til. De første år jeg var med, var der Geoginefest hvert år, men det var ikke til at følge med til. Så blev det hver andet år. Jeg havde nogle folk med fra Vejen Kommune til at hjælpe med opstilling.

Der skulle være lysrækker på begge sider af Østergade, fra Nørregade og om til Vejen Hallen. Der var mange master, der skulle graves ned, 10 til 15 meter imellem hver mast, lysrankerne var de samme, som blev brugt til julebelysning.

Der var mange private og rigtig mange håndværkere, tømrermestrer, malermestrer og mange andre, der hjalp til. Der var også mange store firmaer, der stillede mandskab til rådighed for at hjælpe.

På Stakitfabrikken kunne vi bare hente det, vi skulle bruge af hegn og deslige. Phønix, Alfa, vognmænd, ja snart hele byen gav et nap med.

Dengang var der ikke så mange byfester. Heromkring var der kun Vejen og Bramdrupdam, så vi passede på, at det ikke blev samme tid. Nu er det nok ikke nemt at lave så stor en byfest, for nu er der jo byfest i alle små byer.

Jeg kunne blive ved længe endnu, men nu skal I blive fri.

Niels Kristian Johansen.
November 2014

